

t helpen,
t aan de
en vraag
gelicht:
ens Zoon
h steeds
od, en is
hrist (in
on?
t. De ge-
ne kerk-
al met de
en kruik
agt van
r het zit-
de vraag
n cre-
l: wie 't
ophylaxe

ons wen-
den Zoon
ben: dat
r tot ons

naturen.
angrij-
ene EEN
zen zijnen
en aan te

r in trek
isolement
er ervan
te kiezen
oor oogen
hen strijd
Christus
mensche-

een over-
se, dat de
mensche-
r. dit syl-
elaar van
letterdaad
en den H.
zijn god-
dachtige
t over het
t de man
in vooraf-
) niemand
nu Chris-
te natu-
r, ich zelf
en den H.
geen Mid-

vraag, of
doorzetten
ik in den
enken van

de drieën-
handeling,

hoe God
erlossings-
t de Eene
in een rij
r dan toch
in tweeën
oom" („a-
elen uiteen

leden over
chauffeurs
uvres. Ook
een sleur
risico's te

gevaarlijk,
orden afge-
werd door
T-collega's
zijn manier
om kan na
lijk zijn.

naar Peka-
a weg kon-
derden. Wel
getracht de
wat intus-
ant slaagde.
n veilig in

k bezoeken
it de auto
uur weer
in de can-
met elkaar
ikt, praten.
er Nieboer
Semarang

te keggen is), of splitst zich de ééne atomische Persoon des Middelaars?

Dogmatische vragen, zegt „het derde geslacht“, zeer baloorig.

Maar aan bidding en geloof zijn geen dogmatisch bedrijf: ze willen zich als ééne, zeg maar weer: als een atoom-handeling kunnen verifiëren.

Welnu, Wigandus heeft ons gewezen op de drieënheid-in-éénheid-der-Godheid. Hij zegt: zeker, het is waar, dat Gods wezen één is; maar in dien ééne en ondeelbaren God zijn toch drie onderscheiden Personen? „Niet gescheiden“, zeggen we terecht; maar „niet gescheiden“ beteekent nog niet: „niet onderscheiden“.

Van Stancarus weet „het derde geslacht“ niets meer. En van Menno Simons maar heel weinig. Het zegt: komt, laat ons a a n b i d d e n, en die palinodie-kwesties laten voor wat ze zijn.

Doch tenslotte aanbidt dat derde geslacht alleen zichzelf.

De belijder van de Schriften heeft verstaan, dat de gepreaciseerde belijdenis zelf de fijnste vorm is van aanbidding. Leeren is óók leven. En waar bidden en aanbidden 'nadres moeten hebben, daar schrijft de dogmatische hand het adres voor de aanbedende tong. Hand en tong zijn vrienden — mits in één lichaam. K. S.

„Waarvoor worden geluks-telegrammen gebruikt?”

Langen tijd heb ik gemeend, dat de gelukstelegrammen aan het bedrijf der P.T.T. ten goede kwamen.

Dit blijkt nu anders te zijn. Zie maar wat hieronder volgt. Ze dienen voor de jeugdvorming, d.w.z. de opbrengst gaat voor het overgrote deel naar roomschen en rooden en doorbraakmenschen, zoo van de Indonesië-vrijmaking. K. S.

„De N. J. G. en de geluks-telegrammen

Bij het Bestuur van onzen meisjesbond kwam onderstaande brief in:

Nederlandse Jeugd Gemeenschap
Henri Polakdaan no. 14
Amsterdam C.

28 Juni 1949.

Aan het Hoofdbestuur van
Bond van Meisjes Ver. op
Geref. Grondslag (Vrijgemaakt).

Onderwerp: Verdeling opbrengst Geluks-
telegrammen, 2e halfjaar 1948.
ten behoeve van de Vrije Jeugdvorming.

Geachte Medewerkers,

Overeenkomstig het Bestuursvoorstel voor de verdeling van de opbrengst Gelukstelegrammen 1948 dat door de Raad van Afgevaardigden werd overgenomen, heeft Zijne Excellentie de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen (gehoord de Financiële Advies Commissie) thans zijn goedkeuring gehecht aan het verdelings-schema 2e halfjaar 1948.

Hieruit volgt, dat aan Uw organisatie over 1948 (2e halfjaar) een bedrag van f 878,53 zal worden overgemaakt, hetgeen dezer dagen (per giro) zal geschieden.

Wij verzoeken U wel de goede ontvangst hiervan te willen bevestigen.

Wij hopen dat het grote publiek in de toekomst steeds meer gebruik zal maken van de instelling gelukstelegrammen, waardoor jaarlijks ook aan Uw organisatie of instelling een bedrag kan worden uitgekeerd. Het is daarom van belang, dat in de jeugdbladen, zowel als in de

in het hospitaal had bezocht. Er waren nogal wat moeilijkheden te Pekalongan om de kringbijeenkomsten gaande te houden. De streek rondom deze plaats werd nog voortdurend onveilig gemaakt. Er moest veel worden gepatrouilleerd ook op de Zondagen. Van het toch al kleine aantal broeders daar moesten dus velen de diensten verzuimen. Het gevaar is er dan, dat de twee of drie, die overblijven, het er maar bij laten zitten. Gelukkig heeft ook de kring Pekalongan volgehouden, gedachtig aan de belofte van Matth. 18:19, 20. Te Pekalongan was ook een luitenant Douma, die trouw meedeed, en nog doet. Dat is zoo verheugend voor onze jongens als ook de officieren onder onze menschen meedoen. Dat verschaft dikwijls mogelijkheden van vervoer en vergaderruimte, en het sterkt als de meederen het voorbeeld geven. Het komt helaas nog al eens voor dat juist de officieren niet duidelijk den weg zien, die gegaan moet worden of hem niet op willen. Dan hebben onze jongens een zwaren stand omdat hun kameraden er dan op wijzen, dat die of die officier, die toch ook „van 31“ is de bataljonsdiensten wel bezoekt. De trouwe officieren zouden het zelf niet op prijs stellen als ik hen hier met naam en toenaam preek. Zij zien zelf wat zij doen — terecht — als hun roeping, en achten daarom ook het opvolgen van die roeping niet prijzenswaardig boven het opvolgen daarvan door anderen. Toch krijgen ze wel iets speciaals te slikken als ze trouw zijn, en wel van hun collega's. B.v.: „Hoe kan je als officier nu meedoen met het

bevriende dag- en weekblad-pers van tijd tot tijd propaganda wordt gemaakt.

Wij sporen U daartoe hartelijk aan.

Ons devies is:

bij Feesten, jubilea, geslaagd examen etc.

Stuur een Gelukstelegram!

De opbrengst komt ten goede aan het jeugdwerk!

Met vriendelijke groeten,
Nat. Hoofdkwartier N.J.G.
JAN PETERS,
Algemeen Secretaris.

Tot zoover de brief.

Men ziet dus: de opbrengst is voor roomschen, rooden en doorbraakleden in hoofdzaak. Niet dat men oneerlijk deelt, maar zóó zijn de feiten en de bestaande verhoudingen. K. S.

„Medewerkers“ tegen wil en dank

In boven geciteerden brief wordt het Bestuur van onzen Meisjesbond aangesproken als „Geachte medewerkers“. Zijn ze dat?

O neen. Ze hebben bericht, met deze overkoepelingsorganisatie niet mee te willen doen. Zie maar de notulen, de officiële notulen, van 3 Januari 1948:

„De Secretaresse deelt mee, dat i.v.m. haar schrijven naar de N.J.G., die meende dat onze Bond lid van de N.J.G. was, een schrijven door haar ontvangen werd van den Secretaris, met een doorslag naar hij meende, van onze officiële toetreding. Dit was van den Syn. Meisjes Bond. Er is aan de N.J.G. verzocht geen stukken meer voor onzen Bond te zenden“.

De N.J.G. kan dus weten, dat onze Bond niet mee wil doen. Toch wordt hij zonder het te willen, gerekend onder de medewerkers. Een geval van poging tot overkoepeling dus, — een van die akelige resten van Adolf Hitler, die

Kerk en Koninkrijk Gods (IX)

POP. WETENSCH. SCHETSEN

Om de aanklachten van Dr Westerink te kunnen beoordeelen volgen we zijn betoog op den voet en onderzoeken, gewapend met de kennis die wij in het voorgaande uit de Schriften hebben vergaderd, de Zondagen 12, 31 en 48 van den Heidelberger Catechismus op hun schriftuurlijkheid.

In Zondag 12 wordt van den Christus beleden, dat Hij verordineerd en gezalfd is ook tot onzen eeuwigen Koning, die ons met Zijn Woord en Geest regeert, en ons bij de verworven verlossing beschut en behoudt.

Dr Westerink werpt hier vanuit zijn constructie van een scherpe scheiding van kerk en koninkrijk problemen op, die er niet behoeven te zijn.

Hij „zit“ nl. met de vraag, of hier in den Catechismus bij de omschrijving van Christus' koninkrijk ambt het koninkrijk dan wel de kerk is bedoeld. Volgens zijn sterke (onder)scheiding is de Christus slechts Koning in het rijk Gods. Toch gebruikt de Catechismus hier in de omschrijving van het koninkrijk ambt van den Christus termen („ons met Zijn Woord en Geest regeert en ons bij de verworven verlossing beschut en behoudt“), die naar de opvatting van Dr Westerink eerder een relatie tot de kerk aangeven dan tot het koninkrijk.

De Catechismus moet hier dus volgens Dr Westerink wel verwarrend werken. Immers over het koninkrijk van Christus — iets dat naar de theorie van Dr Westerink alleen het koninkrijk van God raakt — te spreken in woorden die op de kerk wijzen, is voor den schrijver niet anders dan een uiting van slecht onder-

verbreken van „de eenheid“ in den troep door het accentueeren van kerkelijke verschillen! Hoe kan je als man met een officiersopleiding nu zoo bekrompen zijn om aan „dat kringetje van 31“ mee te doen. Laat dat over aan Jan Soldaat“. Zoo ontvangt de verzoeking voor den officier weer een eigen accent. Het is fijn te mogen zien hoe de Heere ook hen toch trouw maakt.

Na den maaltijd met luit. Douma in de officiersmess gebruikt te hebben werd de terugtocht aanvaard. De tijd die overbleef was krap. Dus ging het in versneld tempo terug. Al spoedig waaiden een van de vele wegherstellingswaarschuwingen borden om door den luchtstroom, die door de auto werd ontwikkeld. Den eersten keer ging dat per ongeluk. Maar toen kwam de kwajongen zoowel in „de beul“ als in mij boven, en werd het er op toegelegd alle te passeeren borden te doen tuimelen. Uitteraard tot ergernis van de wegherstellers, die al bij voorbaat een goed heenkomen zochten om zich tegen den aansnellenden legerwagen te dekken.

Ik voelde weer diezelfde tinteling van plezier in me als toen ik met mijn neefs in Utrecht als twaalfjarige kwajongen belletje trok en deksels van botertonnen, die voor het gebouw van de Utrechtsche Courant aan de Kromme Nieuwe Gracht waren neergelegd tegen de gladheid van den weg, in het water van die Kromme Nieuwe Gracht smeten, daarna een straatje omlepen, en ons vervolgens voegden bij de employé's

na den oorlog in Nederland nog trouw gecopieerd is. Op onderscheiden punten. K. S.

„En nu „de moraal“!”

Ik geloof, dat ik na deze ontdekking, die nieuw voor mij was, adviseeren moet: stuur geen gelukstelegrammen meer. En — zeg het voort.

Zoolang ik meende, dat de P.T.T. er van profiteerde — b.v. voor een vlieggen telefoondienst — vond ik de uitvinding aardig.

Maar nu 't blijkt, dat de jeugdbonden, die in overgrote meerderheid ons gaan bestrijden, en straks nog meer verdrukken, met dit geld gaan strijken, nu zeg ik: laat de rooden hun bonden zelf betalen, dat doen wij ook, en de P. v. d. A.-mensen dito, en de Roomschen eveneens. En de synodocraten niet minder. Wij mogen deze bestrijders van ons werk niet helpen, ook niet met een tierclantijntje-telegramformulier.

Indien onze menschen niet te bereiken zouden zijn met dit advies, zou men nog kunnen zeggen: iedereen betaalt eraan, laat ons dus „onze“ portie maar accepteren, en die der rooden etc. zoo klein mogelijk houden. Ook ik heb aanvankelijk zoo gedacht en kan dus het standpunt wel begrijpen.

Maar we kunnen onze menschen wel bereiken met een advies om niet mee te doen aan die gelukstelegrammerij.

En daarmee vervalt het motief om dan in vredesnaam, al is 't ook onder protest, mee te doen. Wij moeten de jeugdvorming van anderen, die zich tegenover de kerk en de antithesepolitiek stellen, in geen enkelen vorm steunen. En de Staat, die groote lastpost, moest liever bij zijn eigen zaken blijven. En niet U.N.E.S.C.O. spelen, en passaat spelende met families van brulloftgasten en kennissen van jubilarissen.

Uitteraard — wie adviseert: laat onze menschen niet die telegrammen zenden, adviseert nu meteen:

- a) neem dan ook die gelden niet aan; en
- b) vermaan den Staat, op te houden, opvoeder te spelen. Wij moeten de oogen openhouden, meer dan ons lief is.

K. S.

scheidingsvermogen en moet tot vertroebeling van gedachten voeren.

Toch probeert Dr Westerink den inhoud van Zondag 12 nog zooveel mogelijk met zijn theorie in overeenstemming te brengen. Op een tweetal gronden komt hij tot de conclusie, dat de Catechismus, hoewel de formulering van antwoord 31 zulks z.i. in het geheel niet duidelijk doet blijken, bij de behandeling van het koninkrijk ambt van den Christus meer ziet op het koninkrijk dan op de kerk.

Het eerste argument voor deze conclusie is het feit, dat hier over het koninkrijk ambt wordt gesproken. Hier gaat Dr Westerink uit van hetgeen juist in het geding is: de opvatting, dat van het koninkrijk ambt alleen gesproken kan worden in verband met het koninkrijk Gods.

De tweede grond voor zijn conclusie vindt de schrijver in de formulering van het koninkrijk ambt van den christen (vr. en antw. 32), waarin een duidelijke verwijzing ligt naar het Koninkrijk in onvolkomen en volkomen bedeeeling.

Op deze twee gronden fundeert Dr Westerink zijn oordeel, dat bij de omschrijving van 't koninkrijk ambt van den Christus in Zondag 12 meer het koninkrijk dan de kerk is bedoeld. Hij voegt er aan toe „hoewel de woorden wellicht anders doen vermoeden hier“.

Uit heel dit geknutsel, dat Dr Westerink noodig heeft om Zondag 12 eenigszins met zijn theorieën in overeenstemming te doen schijnen, blijkt o.l. zonneklaar dat zijn constructies vreemd zijn aan den Catechismus.

van de Courant, om mede lucht te geven aan onze verontwaardiging over zulke straatschennertij.....

Na 'n bad en een versterkend maal werd op den avond van dienzelfden dag gesproken in de gemeente-vergadering en wel over het onderwerp: „Rondom de kwestie Samenspreking-Oosterbeek“.

Uitteraard hebben deze zaken ook in Indië onze volle belangstelling. En het is een gelukkig verschijnsel, dat ook de mannen op de buitenposten zich voor deze dingen blijven interesseeren. Als zij repatriëren zullen ze er nog meer bij worden betrokken, en zij willen voorbereid zijn. Ik heb niet veel van onze menschen hier getroffen, die den weg van Oosterbeek op willen. Wel treft velen het blijk van smart om de geslagen breuk in de beweging-Oosterbeek, maar het wordt helder ingezien, dat die smart nimmer norm mag zijn voor ons handelen, doch immer moet blijven onder de tucht van het Woord. Ook dat de blijdschap om het aanvankelijk herstel voorop dient te gaan en dat de gave Gods in de vrijmaking geschonken niet mag worden verzondigd en weggeworpen. Een rustige, zakelijke voorlichting doet bij de weinigen die aarzelen doorgaans veel goed. Toch mag niet verheeld, dat de actie-Ds Bos hier een enkeling gedreven heeft in de armen van het synodalisme en syncretisme.

Batavia.

J. P. v. d. STOEL Jr.

